

ת"פ 12097/05/14 - מדינת ישראל נגד דאודה מחמד

בית משפט השלום בבאר שבע

07 דצמבר 2014

ת"פ 12097-05-14 מדינת ישראל נ' דאודה(עציר) ואח'

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס
נגד
הנאשם
דאודה מחמד-
ע"י ב"כ עו"ד אלנסאסרה

נוכחים:

המתורגמנים אבו חמד מוניר

אבו עימד סמי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשת פסלות במסגרתה מבקש מותב זה להעביר את שמיעת הראיות למותב אחר ותוך ביטול מועד ההוכחות שנקבע להיום.

בתיק זה נערך הסדר עם נאשם 2. נשמעו טיעונים לעונש ליום 05.11.14. גזר הדין ניתן ביום 05.11.14. ב"כ הנאשם סבור כי נוכח קביעותיו של מותב במסגרת גזר הדין בעניינו של הנאשם 2 ישנו חשש ממשי שבית משפט כבר גיבש דעתו בעניינו של נאשם 1. הדברים מקבלים משנה תוקף בשים לב לכך שב"כ הנאשם 2 במסגרת הטענות לעונש הגיש לבית המשפט מסמך שסומן 1/ס ובו צוין כי: **"בשתי המבוקרות ניתן לראות את החשוד, מחמד דאודה, מסמן עם אצבע על שפתיו לחשוד, חליל נאג'ר שישתוק ועושה לא. (צריך להיות לו. ד. בט) תנועות עם היד .."**

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, לא מצאתי לקבל את טענת הפסלות. המבחן שנקבע בפסיקה ובחוק ביחס לטענת פסלות בשעה שאין מדובר באחת מעילות הפסלות האוטומטיות, הינו "החשש הממשי למשוא פנים בניהול המשפט", זאת כאמור בסעיף 77 א(א) לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984. יישומו של מבחן זה כפי שעולה מהפסיקה השונה מלמד כי על מנת להוכיח חשש ממשי למשוא פנים לא די בתחושה סובייקטיבית של הנאשם או בא כוחו. לא אחת, בקשות פסלות אינן מתקבלות גם כאשר בית המשפט נחשף לראיות שאינן קבילות, בכלל זאת עברו הפלילי של הנאשם

או נחשף לראיות במסגרת הליך המעצר. הנחת המוצא כי מדובר בשופט מקצועי שידע להתייחס לראיות הקונקרטיות הנוגעות לנאשם שבפניו. (ראה: בין היתר ע"פ 2349-12 סלים נ' מ"י, ע"פ 9238-03 דיין נ' מ"י, ע"פ 3578-05 אמין נ' מ"י).

בענייננו, הדברים אמורים ביתר שאת. כדבר שבשגרה נערכים הסדרי טיעון במסגרת כתבי אישום בהם מעורבים מספר נאשמים. עצם העובדה שבכתב האישום המתוקן בעניינו של נאשם 2 מוזכר עניינו של נאשם 1 אין בה כדי ללמד ולו רשאית תחילת גיבוש דעה מצדו של בית המשפט. כך גם ברי שהודעתו של אחד מהשותפים לכתב האישום אין בה כדי להפליל את יתרם כל עוד הנאשם שהודה לא עלה להעיד כעד תביעה ונחקר על הודעתו.

פשיטא של דברים כי בשעה שבית המשפט אמור להתייחס בגזר דינו של נאשם 2 למעשים שיוחסו לו וחלקם היחסי אין אפשרות להתעלם מהמתואר בכתב האישום המתוקן אשר מאזכר גם מעורבותו של נאשם 1.

יתרה מזאת, בגזר הדין בעניינו של נאשם 2 בית משפט אף ציין ברחל בתך הקטנה כי "**לכאורה**" חלקו של נאשם 1 גדול יותר, ולא בכדי, שכן הראיות בעניינו טרם נפרסו ועברו את מבחני הקבילות וכן את החקירה הנגדית (ראה בעניין זה עמ' 15 לגזר הדין שורה 21, שורה 22). גם ביחס למזכר שהוגש וסומן ס/1 הרי שלא מיוחסת לנאשם עבירה של הדחה בחקירה ממילא מזכר זה לא זכה לאזכור בשיקולי בית המשפט במסגרת הדיון והכרעה.

לא בשולי הדברים גזר הדין בעניינו של נאשם 2 ניתן לפני יותר מחודש ימים וכאשר דבר הסדר היה ידוע לב"כ הנאשם 1. אנו נמצאים היום במועד ההוכחות אליו הוזמנו כל עדי התביעה שצוינו במסגרת דיון 144. יש לתהות מדוע בקשה זו מועלית רק עתה. ראה בעניין זה ספרו של יגאל מרזל - דיני פסלות שופט - עמ' 69, שם אף נטען שעצם השיהוי בהעלאת טענת פסלות די בו שלא לקבלה.

סוף דבר הבקשה לפסלות, נדחית.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

העדים ישמעו היום. המדובר בנאשם שמעצור עד תום ההליכים מחודש מאי. דחיית מועד ההוכחות על רקע יומנו של עמוד 2

בית המשפט תביא לכך שמועד ההוכחות הבא יהיה רק בעוד כמספר חודשים. אין זה מתבקש ואין זה רצוי.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בכפוף להסתייגות ב"כ הנאשם דיסק מצלמות האבטחה 184158/14 הוגש וסומן **ת/1**.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

פוסק לעדה לילה סמוילובסקי שכר עדות לרבות נסיעות בהתאם לתקנות.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

פוסק לעד , מוחמד גבוע, שכר עדות ונסיעות לפי התקנות.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הוגשו וסומנו ת/14א, ת/15א ות/19א.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לרכב וניסיון גניבת רכב.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 24.04.2014 בסמוך לשעה 22:00 התפרץ הנאשם יחד עם שותפו חליל בן מוסטפא נג'ר לרכב מסוג "רנו" מ.ר. 23-587-29 (להלן: "הרכב") השייך למוחמד קבועה, שעה שחנה סמוך למוסך הנגב בערד בכך שפתחו את דלת הרכב אשר היתה סגורה ונכנסו לתוך הרכב וזאת בכוונה לבצע גניבה. במעמד המתואר לעיל, ניסו הנאשמים לגנוב את הרכב בכך שפירקו את חובק ההגה, חשפו את החוטים של מתג ההנעה וחשפו את חובק ההגה כך שאחד דוחף את הרכב מאחור והשני יושב בתוך הרכב, כך הזיזו את הרכב כ-40 מטר אך לא הצליחו להניעו ולכן עזבו את המקום. בגין כך יוחסו לנאשם עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לרכב וניסיון גניבת רכב.

ראיות התביעה

בתיק זה מרביתם המוחלט של המסמכים הרלוונטיים הוגשו בהסכמה ולמעט החוקרים בתיק, זיגלר מיכאל, דודו לוגסי, סיון ינון, לילה סמילובסקי (בעלת הרכב הרשומה) ומוחמד גבועה (המחזיק ברכב) כל יתר חומר החקירה הנוגע ליתרת עדי התביעה הוגש בהסכמה.

ראיות התביעה בתיק זה מבוססות על מספר אדנים. אדן ראשון עניינו המצאות ט"א של הנאשם על הרכב הן מחוצה לו והן בתוכו. אדן שני עניינו המצאות דנ"א של הנאשם על חוט חשמל בתוך הרכב. אדן שלישי איכונים של הנאשם בערד במועד הנטען. אדן רביעי, צילומי מצלמות האבטחה המתעדות את ניסיון גניבת הרכב, אדן חמישי התנהגות מפלילה בעת החקירה. אדן שישי, שקרי נאשם.

זירת המחלוקת

במענה לכתב האישום, טען ב"כ הנאשם כי אין מחלוקת שלנאשם לא היה במועד הרלוונטי אישור כניסה אולם לנאשם טענת אליבי שכן במועד הנטען שהה בשטחים ויש עדים שיוכלו לחזק גרסה זו. אשר להמצאות ט"א שלו ברכב וכן ממצאי דנ"א, לנאשם הסבר המניח את הדעת כאשר לשיטתו הרכב הגיע למכון שטיפה המצוי בבעלותו בשטחים. אשר לאיכונים של הנאשם בעיר ערד הרי שגם אם המדובר בפלאפון שנמצא בחזקתו של הנאשם (נתפס על גופו), הרי שבמועד הנטען היה מצוי בתיקון. עוד ציין בא כוחו כי גרסתו של הנאשם לא נבדקה באופן רציני על המשטרה. אשר לסרטוני מצלמות האבטחה, לא ניתן לזהות באופן הנדרש את הדמויות המצולמות במקום.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות התביעה עברתי על המוצגים שהוגשו בהסכמה, לאחר ששמעתי את הנאשם ואת טיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם. (הואיל ומרבית חומר החקירה הוגש בהסכמה, הרי ההתייחסות לעדויות הרלוונטיות והמשקל שיש ליתן להם תעשה אגב דיון והכרעה ולא באופן נפרד).

כאמור, מספר אדנים לתביעה כאשר כבר עתה אציין כי ניתן היה להביא להרשעתו של הנאשם בהסתמך על כל אדן בנפרד, לא כל שכן על שילובם יחדיו.

טביעות האצבע של הנאשם שנמצאו ברכב

אשר לתביעות האצבע נקבע כי בשורה ארוכה של פסקי דין אמנם מדובר בראיה נסיבתית. יחד עם זאת, בהיעדר הסבר המניח את הדעת להמצאות טביעת האצבע, זו יכולה לבדה להביא להרשעתו של הנאשם. ראה בעניין זה ע"פ 9293/97 גאפר עאמר נ' מדינת ישראל, שם בית המשפט מציין שמציאת אצבע זרה בזירת העבירה מהווה ראיה לכאורה כי בעל טביעת האצבע היה מעורב בביצוע העבירה ובאין הסבר סביר לטביעת האצבע עשוי להביא להרשעה. עוד ראה בין היתר ע"פ 2624/03 זכריה נ' מדינת ישראל, ע"פ 4510/07 סרובניאן נ' מדינת ישראל.

ככל שהדבר נוגע לט"א, הפסיקה ערכה הבחנה משמעותית בין המצאות ט"א על חפץ נייד שאז משקלה של ט"א יהיה קטן יותר לבין המצאות על חפץ נייח. עוד בענייננו נעשתה הבחנה בין המצאות ט"א מחוץ לרכב לבין המצאות בתוך הרכב. הבחנה נוספת שנעשתה בפסיקה ביחס להמצאות ט"א נוגעת למיקום בו נמצאו על רקע מנגנון הגניבה כפי שנקבע על ידי מומחה מטעם חוות דעת מז"פ.

בעניינו, המדובר בחמישה מעתקים שנלקחו מתוך הרכב ונמצאו מתאימים לט"א של הנאשם. המעתקים נמצאו הן מחוץ לרכב והן בתוך הרכב, משקל נכבד מוצא בית המשפט לתת להמצאות ט"א ממעתק מספר אחד שנמצאה **בחלק הפנימי של חובק ההגה שעטף את חוטי החשמל כפי שהדבר מוצא ביטוי בחוות הדעת של יעל פלג שירוני (ת/7) יחד עם יומן צילום, תמונה מספר 14, 15**. מיקום ט"א של הנאשם בחלק הפנימי של חובק ההגה עומד בקנה אחד עם מנגנון ההתפרצות כפי שעולה מדוח מז"פ והממצאים במקום. לכך יש להוסיף את ריבוי מעתקי הט"א המונע מגע מקרי עם הרכב.

ממצאי דנ"א

דברים שנאמרו ביחס לט"א יפים גם לעניין דנ"א. גם כאן מדובר בראייה נסיבתית אשר לגביה נקבע כי מדובר בראיה הנמנית על משפחת הראיות המדעיות. המדובר בהטבעה גנטית של הנאשם שלצידה הסתברות סטטיסטית המאפשרת ברמת הודאות הנדרשת בפלילים לאדם שנכח בזירה.

בהקשר לכך, יצוין כי הדנ"א של הנאשם נמצא על חוטי חשמל שנמצאו ברכב וראה בהקשר לכך את שיטת ניסיון גניבת הרכב שכאמור כוללת גילוף חוטי חשמל שנמצאו על רצפת מושב הנהג. המדובר בראיה נסיבתית כבדת משקל אשר נדרש מצידו של הנאשם ליתן הסבר משכנע לקיומה בפרט בנסיבות המתוארות לעיל.

על משקלה של ראיית הדנ"א, ראה בין היתר ע"פ 3731/2012 מחמד סוילם נ' מדינת ישראל, ע"פ 9724/02 אבו חאמד נ' מדינת ישראל וכן ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל. בכל אלו חזרו על כך שמדובר בראיה קבילה וראויה בכפוף לכך שעיקרי השיטה והבדיקה יהיו נתונים לבחינה והפרכה וכי הבדיקה הקונקרטית העומדת לדיון נבחנה ונערכה בהתאם לכללים על פי השיטה המדעית הנדרשת לעניין.

סרטון מצלמות האבטחה

עיון בסרטונים כפי שנקלטו במצלמות האבטחה 1, 2, 3 (בשעות הרלווטיות) מעלה כי אכן אין רמת זהות או ודאות כי האדם המתועד בסרטונים הללו הוא הנאשם בפניי. יחד עם זאת, לסרטונים אלו משקל באשר ישנו דמיון רב בין הדמות המתועדת לבין הנאשם שבפניי. המדובר הן במבנה הגוף והן בתווי פנים כלליים.

אכן לו היה מדובר בראיה יחידה, ייתכן שלא היה בה די ולא מצאתי לקבוע בכך מסמרות. אולם כראיה מחזקת יש בסרטונים אלו כדי לסייע לראיות התביעה. הדברים אמורים בעיקרם למצלמה מספר 2 אשר מתעדת את החלק האחורי של הרכב ואת ההגעה של הנאשם במספר הזדמנויות כאשר בחלקם של המקרים הנאשם עובר לחלקו האחורי של הרכב ועובר לתוכו. הואיל והחוקר זיגלר אינו מכיר את הנאשם על רקע עבודתו המשטרתית, הרי שזיהוי של הנאשם על ידי החוקר בהיעדר חוות דעת מז"פ אין בו כדי לשנות ממסקנתי זו ביחס לרכיב זה של ראיות התביעה.

עוד בהקשר לסרטון מצלמות האבטחה, הדמות אשר דומה דמיון רב לנאשם נוגעת ברכב בחלקו החיצוני באופן שיכול להתיישב גם עם מיקום טביעות האצבע. אסיים התייחסותי לראש פרק זמן ואציין כי באופן קטגורי אין לומר שהדמות המתועדת בסרטון אינה יכולה להיות דמותו של הנאשם, לשון אחר, לו היה מדובר באדם שמן או בעל מבנה גוף שונה תכלית שוני מזו של הנאשם, או אז היה בכך כדי להחליש את ראיות התביעה.

איכוני הטלפון של הנאשם

בתיק זה לא הייתה מחלוקת בדבר האיכונים הנוגעים למיקומו של הטלפון בבעלותו של הנאשם במועד הרלוונטי בעיר ערד. אולם, טענת הנאשם הינה כי במועד הנ"ל הטלפון היה בתיקון. אשר למשקל הראייתי של איכונים אלו בשעה שהנאשם מכחיש בתוקף המצאות במועד הרלוונטי בעיר ערד, הרי הדבר בבחינת "שטר ושוברו" ויש לראות בכך כשקרי נאשם ביחס לנתון מהותי המצוי בזירת המחלוקת על כל המשתמע מכך. על משקלם הראייתי של איכוני טלפון ראה בין היתר ע"פ 10477/09 מובראק נ' מדינת ישראל.

התנהגות מפלילה

הנאשם הושאר יחד עם נאשם 2 לבד בחדר החקירה, כפי שבית המשפט עיין וצפה בסרטון, ניתן להבחין כי בסמוך לאחר שהחוקר עוזב את חדר החקירות, הנאשם 1 פונה לנאשם 2 ומסמן לו עם ידו. הגם שהמאשימה לא בחרה לייחס לנאשם עבירה של הדחה בחקירה, הרי מדובר בהתנהגות מפלילה אשר יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה. הדברים מקבלים משנה תוקף על רקע טענת הנאשם כי כלל אינו מכיר את הנאשם 2. אם אכן לא היה מעורב בכל דרך שהיא בגניבת הרכב, מדוע עליו לדאוג להסות את נאשם 2 מיד לאחר יציאת החוקר.

הערכת מהימנות וגרסת הנאשם

המדובר בצבר ראיות משמעותית ונכבד, אשר כפי שצוין בפתיח יכול ורק חלקו להביא להרשעתו של הנאשם. אולם כאמור, ובהתאם לפסיקה בכך אין די שכן על בית המשפט לבחון את הסבריו של הנאשם לממצאים אלו והאם יש בהם כדי "להלבינם". אם אמצא את הסבריו של הנאשם הגיוניים, או אז תישמט הקרקע מתחת לראיות התביעה ומכוחן המפליל של הראיות הנסיבתיות.

בית המשפט שמע את הנאשם, עבר על ההודעות השונות ולאחר הערכת עדותו, מוצא לדחות מכל וכל את גרסת הנאשם. מדובר בעדות פתלתלה, בלתי מהימנה "ומתפתחת" אשר אינה נותנת הסבר ולו חלקי לראיות השונות שהצטברו נגדו.

מן התם אל הכא: גרסתו של הנאשם בבית המשפט הינה גרסה כבושה שלא בא זכרה בהודעות השונות במשטרה וגם אם חלקים ממנה חופפים בצורה מסוימת לחלק מהודעותיו, הרי כמכלול לא ניתן לומר כי גרסתו זו פורטה על ידו בחקירותיו במשטרה.

על משקלה של עדות כבושה כבר נפסק כי בהיעדר הסבר סביר לכבישתה יש ליתן משקל נמוך יחסית, לא כל שכן, שעה שזו עומדת בסתירה להודעות קודמות שנמסרו על ידו.

בהודעתו של הנאשם מיום 30.04.2014 הנאשם נשאל במפורש ביחס לעבודות שעבד למן שחרורו מן הכלא עד למעצרו וזה ציין בצורה מפורשת כי עבד רק בבטון. "הוצע" לנאשם אפשרות לענות האם עבד במוסך או בשטיפת מכוניות וזה ענה באופן חד משמעי כי לא עבד באף אחד מעיסוקים אלו, ראה ת/14 שו' 18-31.

לא זו אף זו. הנאשם התבקש להתייחס לטלפון שנתפס עליו עובר למעצרו וזה ציין כי הטלפון נמצא ברשותו שנה וחצי או שנתיים. כך גם יצוין כי לא בא זכרה של הטענה שהטלפון היה מצוי בתיקון במועדים הרלוונטיים בהודעה זו וזאת הגם שבשורה 44 ושאלה לפני שהתייחסה לטלפון מציגים לנאשם באופן קונקרטי את הטענה כי נכנס לישראל וניסה לגנוב את הרכב.

בהודעתו מיום 03.05.2014 הוטחה בנאשם העובדה כי נמצאו ט"א שלו על הרכב וגם במהלך עדות זו הנאשם כלל לא מזכיר את עניין שטיפת הרכב או נושא התיקון במוסך לבעיות חשמל וכל שענה הנאשם הוא כי לא יודע כיצד הגיעו ט"א אלו לתוך הרכב.

רק בהודעתו השלישית מיום 04.05.2014 הנאשם לראשונה מעלה לראשונה את הגרסה בדבר שטיפת מכוניות. גם גרסה זו אינה דומה לגרסה שהציג הנאשם היום בעדותו בבית המשפט שכן הנאשם לא הזכיר בהודעה זו כי הינו בעל של מכונית לשטיפת רכבים אלא רק ציין כי עובד בשטיפת מכוניות. הנאשם לא הזכיר את התיקון של הרכב במוסך המתמחה בבעיות חשמל.

מעבר להיות גרסתו של הנאשם מתפתחת וכבושה, הרי שזו מעוררת סימני שאלה רבים ותהיות אשר כמכלול הביאו את בית המשפט לדחות אותה מכל וכל. כך יש לתהות הכיצד כדברי הנאשם שני אנשים הביאו לו את הרכב בשעת הערב וזה אינו יודע למסור לגביהם פרטים. הנאשם מחד מצוין כי היה באבל במועד הרלוונטי כדי לבסס את טענת האליבי שלו ובה בעת טוען כי טיפל ברכב, שטף אותו ואף ביצע בו תיקוני חשמל.

הנאשם העלה לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט גרסה חדשה לפיה הוכה תדירות על ידי החוקרים, בין אם על ידי כך שדחפו לפיו נעל ובין אם באמצעים אחרים. לאחר שבית משפט ציין בפניו כי הדבר אינו עולה בקנה אחד עם הצפייה בסרטונים המתעדים את ההודעות שנגבו ממנו, ציין כי הדבר נעשה תוך הסתת מצלמות האבטחה או לחלופין בשעה שהיה מצוי בתא העצורים.

עוד ביחס לכך, הנאשם טען כי הוכה גם במהלך דוח ההצבעה ההפוך. מצופה היה כי לאחר שהוכה במהלך ההצבעה ההפוכה, היה מציין זאת בהודעה שנגבתה לאחר מכן, ולא היא. כך הם פני הדברים גם ביחס להודעה מאוחרת נוספת שנגבתה ממנו. ודוק, העובדה שאף לא אחד מהחוקרים נחקר נגדית על טענת ההכאה מלמדת אף היא על רצינותה.

במובנים מסוימים נדמה כי גם הנאשם לא התייחס לגרסתו בדבר שטיפת המכוניות ברצינות שכן לראשונה במהלך עדותו ציין שהחוקרים הם אלו שלקחו בכוח את ידו והצמידו אותה לחלקי הרכב השונים וזאת על מנת להפלילו, תוך שהוא מרמז על רצון השוטרים לגרום לו לשתף פעולה.

עדותו של הנאשם עמדה גלמודה באשר זה לא הביא אף לא ראיית חיזוק אחת לגרסתו, בין אם הדברים אמורים לנוכחים שהיו עמו במועד הנטען, בין אם אלו שתיקנו את הרכב וביצעו את עבודות החשמל בין אם הנוגעים לתיקון הטלפון, בין אם מסמכים הנוגעים לעבודתו או כל ראיית חיזוק אחרת. הימנעות מהבאתם של עדים בנסיבות אלו פועלת אף היא לחובת הנאשם.

יוער כי עדותו זו עומדת גם בניגוד לעדי התביעה 1 ו-2 אשר בית המשפט רוכש לעדותם אמון.

מדובר בגברת ליליה סמילובסקי ומוחמד קבועה אשר פירטו את מהלך העברת הרכב ביניהם לאשורו, לרבות הסיבה בגינה לא הועברה הבעלות, המועדים בוצעה העברה וכן ביחס לגרסת הנאשם, שלילת האפשרות כי הרכב עבר בצורה כלשהי לשטחים. מדובר בעדים שאינם מכירים את הנאשם, אין להם כל סכסוך עימו והפרטים שמסרו ממילא אינם נוגעים ישירות לאופן התפרצות לרכב.

לאור האמור לעיל, הרי שמסקלן של הראיות הנסיבתיות ואחרות שהצטברו כנגד הנאשם עומדות במלוא עוזן גם לאחר עדותו ואף התחזקו. בשעה שאין מחלוקת שהנאשם לא החזיק אישור כניסה כדין במועד הרלוונטי יש במסקנות בית המשפט כדי להביא להרשעתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, מניה ובניה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום. הנני להרשיע את הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה, 07/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לצורך גזר דין ליום 05.01.2014 שעה 13:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

עקב תקלה הדיון נערך בוורד. בהמשכם של דברים ייסרק לנט המשפט.

**ניתנה והודעה היום ט"ו כסלו תשע"ה,
07/12/2014 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**

חיה ד' וספיר א.